

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15CoCsp/34/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1317201229
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Walterová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1317201229.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Silvie Walterovej a členov senátu JUDr. Márie Hajdínovej a JUDr. Evy Mészárosovej v právnej veci žalobkyne: H. N. E. W. A. E. J. V. C. Á. , R. A. X.XX.XXXX, T. D. I., H.J. Č.. X, zastúpená spoločnosťou Prosman a Pavlovič advokátska kancelária, s.r.o., IČO: 36 865 281, Trnava, Hlavná č. 31, za ktorú koná JUDr. Tomáš Pavlovič, proti žalovanému:POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: 35 807 598, Bratislava, Pribinova č. 25, o vydanie bezdôvodného obohatenia, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III. zo dňa 14.januára 2020, č.k. 11 Csp 5/2017-94, v spojení s opravným uznesením zo dňa 12. októbra 2020, č.k. 11 Csp 5/2017-133, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Bratislava III. zo dňa 14. januára 2020, č.k. 11 Csp 5/2017-94, v spojení s opravným uznesením zo dňa 12. októbra 2020, č.k. 11 Csp 5/2017-133, - vo výroku I., ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1.544,- € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % p.a. od 19.12.2016 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku, **p o t v r d z u j e** , - vo výroku II., ktorým uložil žalovanému povinnosť nahradiť žalobkyni trovy konania v plnej výške, **m e n í t a k**, že žalobkyni **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov konaniav rozsahu 100 %.

II. Žalobkyni **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1.1. Okresný súd Bratislava III. rozsudkom zo dňa 14.1.2020, č.k. 11 Csp 5/2017-94 (v poradí druhom), v spojení s opravným uznesením zo dňa 12.10.2020, č.k. 11 Csp 5/2017-133 (opravené záhlavie rozsudku v uvedení IČO právneho zástupcu žalobkyne a výrok II. o náhrade trov konania), I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1.544,- € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % p.a. od 19.12.2016 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku; II. uložil žalovanému povinnosť nahradiť žalobkyni trovy konania v plnej výške. Vychádzal zo žaloby doručenej súdu dňa 31.1.2017, ktorou sa žalobkyňa domáhala od žalovaného zaplatenia sumy 1.544,- € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % p.a. od 19.12.2016 do zaplatenia. Žalobkyňa žalobu odôvodnila tým, že dňa 19.6.2015 uzatvorila so žalovaným zmluvu o spotrebiteľskom úvere ako fyzická osoba, preto sa na ňu vzťahujú právne predpisy na ochranu spotrebiteľa; predmetom zmluvy bolo poskytnutie spotrebiteľského úveru. Podľa jej názoru je nepochybné, že žalovanému plnila pravidelnými mesačnými splátkami a celkovo zaplatila sumu 3.144,-€, pričom istina záväzku predstavuje sumu 1.600,-€. V zmluve o úvere, na základe ktorej žalovaný plnenie prijímal, absentujú základné náležitosti spotrebiteľského úveru, zmluva je v rozpore s niekoľkými ustanoveniami zákona o spotrebiteľských úveroch. Absentuje v nej údaj o termíne konečnej splatnosti, o rozdelení splátok na istinu a úrok a iné poplatky a adresa veriteľa na podanie reklamácie a sťažnosti, z dôvodu ktorého poskytnutý spotrebiteľský úver treba považovať za bezúročný a bez poplatkov. Žalovaný sa na jej úkor bezdôvodne obohatil v celkovej sume 1.544,- €,

nakoľko ide o získanie majetkového prospechu plnením bez právneho úkonu a odmietol jej získané bezdôvodné obohatenie vydať.

1.2. Žalovaný odmietol, že by z jeho strany došlo k bezdôvodnému obohateniu a žalobu žiadal ako nedôvodnú zamietnuť.

2.1. Po právnej stránke súd prvej inštancie rozsudok odôvodnil ustanoveniami § 52 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4, § 451 ods. 1, ods. 2, § 517, § 563 Občianskeho zákonníka, nariadením vlády č. 87/1995 Z.z., § 1 ods. 2, § 9 ods. 2, § 11 ods. 1, ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a dôvodil dôvodnosťou žaloby. Uviedol, že vo veci rozhodol rozsudkom zo dňa 3.10.2017, č.k. 11 Csp 5/2017-38 tak, že žalobu zamietol. Na odvolanie žalobkyne Krajský súd v Bratislave uvedené rozhodnutie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie; v zrušujúcom rozhodnutí konštatoval, že sa nezaoberal tvrdeniami žalobkyne a nevzal do úvahy, že ide o spotrebiteľský spor. Ďalej odvolací súd uviedol, že považuje argumentáciu žalobkyne uvedenú v odvolaní o nesprávne uvedenej ročnej percentuálnej miere nákladov (RPMN) v zmluve o spotrebiteľskom úvere za dôvodnú, v zmluve je uvedená výška RPMN 20,13 %, ale v dohode o plnení v splátkach nie je výška uvedená vôbec, je v nej uvedená iba výška RPMN 302,67 % a neuvedenie správnej výšky RPMN v zmluve o spotrebiteľskom úvere má rovnaké právne účinky, ako keby výška RPMN nebola v zmluve uvedená vôbec. Prvoinštančný súd dôvodil, že považoval za preukázané, že žalovaný ako právnická osoba - podnikateľ, podnikajúci v oblasti poskytovania úverov a žalobkyňa ako fyzická osoba - nepodnikateľ, uzatvorili dňa 19.6.2015 v písomnej forme úverovú zmluvu, predmetom ktorej bol záväzok žalobcu (správne žalovaného, poznámka odvolacieho súdu) poskytnúť žalovanej (správne žalobkyne, poznámka odvolacieho súdu) peňažné prostriedky formou bezúčelového úveru za podmienok uvedených v zmluve o úvere a všeobecných obchodných podmienkach na účet určený žalobkyňou a jej záväzok riadne a včas splácať úver a platiť žalovanému poplatky. Z úverovej zmluvy vyplýva, že výška úveru predstavovala sumu 1.600,- €, účel úveru bol určený ako bezúčelový úver/splatenie záväzkov klienta, odplata pri poskytnutí peňažných prostriedkov bola dohodnutá vo výške 448,- €, čo predstavovalo RPMN vo výške 28 %, úroková sadzba predstavovala výšku 67,50 % ročne z poskytnutého úveru až do jeho úplného uhradenia, čo v prípade riadneho splácania úveru v dohodnutom termíne predstavovalo sumu 1.096,- €. Strany sporu sa dohodli, že doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru nastane dňa 19.6.2016, výška priemernej hodnoty RPMN na poskytnutý spotrebiteľský úver platnej ku dňu podpísania zmluvy bola vo výške 20,13 % a celková zaplatená suma mala predstavovať sumu 3.144,- €. Nebolo sporné, že zmluvné strany podpísali aj dohodu o plnení v splátkach dňa 19.6.2015. Žalobkyňa sa zaviazala žalovanému uhradiť celkový čiastku 3.144,- € v 12 pravidelných mesačných splátkach vo výške 262,- €, vždy k 20. kalendárnemu dňu v mesiaci, počnúc dňom 20.7.2015. Žalobkyňa podpisom uvedenej dohody o plnení v splátkach zobrala na vedomie, že výška RPMN sa vypočítala v zmysle zákonov, podľa vzorca uvedeného vo všeobecných podmienkach poskytnutia spotrebiteľského úveru a bola vo výške 302,67 %. V dohode o splátkach žalovaný neuviedol výšku priemernej hodnoty ročnej RPMN. Taktiež nemal za sporné, že žalobkyňa uhradila žalovanému celkovo sumu 3.144,- €, že dňa 5.12.2016 zaslala žalovanému výzvu o vrátenie preplatku, ktorý mal podľa nej charakter bezdôvodného obohatenia, nakoľko zmluva o úvere nebola v súlade s právnou úpravou ochrany spotrebiteľa. Podľa názoru žalobkyne, keďže zmluva neobsahovala zákonom predpísané náležitosti, bol úver bezúročný a bez poplatkov. Súd prvej inštancie poukázal na to, že zmluva o spotrebiteľskom úvere ako osobitná forma zmluvy o úvere, resp. zmluva o úvere so spotrebiteľským charakterom, musí obsahovať i náležitosti uvedené v ustanovení § 9 ods. 2 zákona (pravdepodobne o spotrebiteľských úveroch, poznámka odvolacieho súdu), ich neobsiahnutie v zmluve nemá za následok neuzavretie zmluvy o spotrebiteľskom úvere, alebo jej neplatnosť, ale spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru poskytnutého na základe takejto zmluvy. Vzhľadom na uvedené sa zmluva a úver na jej základe poskytnutý, považuje v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2, v spojení s ustanovením § 11 ods.1 zákona za bezúročný a bezpoplatkový, čo v konečnom dôsledku znamená, že v prípade absencie takejto náležitosti sa môže veriteľ domáhať len zaplatenia nesplatenej istiny poskytnutého úveru od dlžníka. Príčinou bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru podľa § 11 ods. 1 písm. b/ zákona je aj to, ak v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne RPMN v neprospech spotrebiteľa. Celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom sa podľa § 2 písm. g/ zákona rozumejú všetky náklady vrátane úrokov, poplatkov akéhokoľvek druhu a aj poistné, pokiaľ spotrebiteľ musí uzatvoriť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver. V zmluve o spotrebiteľskom úvere zo dňa 19.6.2015 bola uvedená výška priemernej hodnoty RPMN 20,13 %, avšak v dohode o plnení v splátkach k uvedenej zmluve zo dňa 19.6.2015 nebola výška priemernej hodnoty RPMN uvedená

vôbec, bola v nej určená iba RPMN vo výške 302,67 %. Ako konštatoval odvolací súd, ktorého právnym názorom je viazaný, údaj o RPMN je údajom, ktorý zabezpečuje spotrebiteľom ľahšiu orientáciu pri výbere úverových produktov, pretože tento údaj by mal zohľadňovať celkovú mieru nákladov, ktoré musí spotrebiteľ vynaložiť na úver po zohľadnení všetkých poplatkov, úrokov a iných nákladov, preto je výška RPMN jedným z najdôležitejších údajov, ktoré umožňujú spotrebiteľom zorientovať sa pri výbere úverového produktu a neuvedenie správnej výšky RPMN v zmluve o spotrebiteľskom úvere má rovnaké právne účinky, ako keby výška RPMN nebola v zmluve uvedená vôbec. Považoval preto poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov, nakoľko v zmluve o spotrebiteľskom úvere absentovala náležitosť podľa § 9 ods. 2 zákona, a to výška priemernej hodnoty RPMN. Žalobkyňa nemala povinnosť platiť žalovanému žiadnu výšku úrokov, či primeranú alebo neakceptovateľnú z hľadiska dobrých mravov, preto sa mu javilo ako nadbytočné konštatovať neplatnosť úrokovej sadzby v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Dodal, že súd nemusí odpovedať na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostačujúco objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby sa zachádzalo do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. Keďže bol toho názoru, že žalovaný sa bezdôvodne obohatil na úkor žalobkyne, nakoľko zmluvu o spotrebiteľskom úvere je potrebné považovať sa za bezúročnú a bez poplatkov a žalovaný prijal pravidelné mesačné plnenia zahrňujúce i poplatky a úrok, tým sa obohatil bez právneho dôvodu na úkor žalobkyne. Obohatenie žalovaného spočívalo v sume 1.544,- €, čo predstavovalo rozdiel medzi peňažnou čiastkou a reálne poskytnutou, t.j. sumou 1.600,- € a sumou 3.144,- €, ktorú žalobkyňa zaplatila žalovanému. Predmetom záväzkového vzťahu vzniknutého zmluvou o spotrebiteľskom úvere, bolo zo strany žalobkyne ako dlžníka, vrátenie žalovaným poskytnutého úveru, ale len vo výške jeho istiny. Skutočnosť, že žalovaný ako veriteľ prijal od žalobkyne ako dlžníka plnenie nad rámec záväzku, teda že prijal peňažné prostriedky od žalobkyne nad rámec sumy 1.600,- € (reálna suma, ktorú dostala žalobkyňa od žalovaného), celkovo sumu 3.144,- € bez existencie právneho dôvodu, predstavoval bezdôvodné obohatenie, nakoľko žalovaný získal majetkový prospech bez právneho dôvodu, ktoré je povinný žalobkyni vydať, preto mu uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1.544,- €.

2.2. Žalovanému uložil aj sankciu v dôsledku nesplnenia povinnosti riadne a včas v podobe úrokov z omeškania, ktorých výška je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Uviedol, že úroky z omeškania možno žalobkyni priznať iba od času, keď sa žalovaný dostal do omeškania. V danom prípade nebolo sporné, že žalobkyňa vyzvala žalovaného na plnenie listom zo dňa 5.12.2016, preto zaviazal žalovaného k zaplateniu úrokov z omeškania v zákonnej výške 5 % p.a. od 19.12.2016 do zaplatenia.

2.3. O náhrade trov konania rozhodoval podľa ustanovení § 255, § 262 C.s.p., keď žalobkyňa mala vo veci úspech, preto zaviazal žalovaného k povinnosti nahradiť jej trovy konania v plnej výške. O výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

3. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalovaný dôvodiac ustanovením § 365 ods. 1 písm. f/, h/ C.s.p. (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Poukázal na ustanovenie § 11 zákona č. 129/2010 Z.z., ktoré uvádza, kedy sa považuje zmluva za bezúročnú a bez poplatkov. V zmluve o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX je na prednej strane uvedené, že sa spotrebiteľ zaväzuje zaplatiť celkovú sumu 3.144,- €, ak nie je dohodnuté inak do 19.6.2016 na účet veriteľa špecifikovaný vo všeobecných podmienkach poskytnutia spotrebiteľského úveru alebo v hotovosti mandatarovi. Vzhľadom na uvedené sa zmluvné strany dohodli, že doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľskej zmluvy nastane dňa 19.6.2016. Z vedeného vyplýva, že nemožno hovoriť o absencii výšky, počtu a termínu splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, nakoľko sa dlžník zmluvou o spotrebiteľskom úvere zaviazal k úhrade jednej splátky vo výške 3.144,- € s termínom splatnosti dňa 19.6.2016. Následne však dlžník požiadal v ten istý deň o možnosť využitia splátkového kalendára - dohody o plnení v splátkach, s ktorou bol dlžník dňa 19.6.2015 oboznámený, na znak čoho ju podpísal, takže mal vedomosť aj o existencii náležitostí, ktoré v nej následne boli uvedené. Spotrebiteľ sa zaviazal uhradiť celkovú čiastku v 12 pravidelných mesačných splátkach vo výške 262,- €, vždy k 20. kalendárnemu dňu v mesiaci, počnúc dňom 20.7.2015. Podľa tejto dohody spotrebiteľ zobral na vedomie, že výška ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN) sa vypočíta v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch podľa vzorca uvedeného vo všeobecných podmienkach poskytnutia spotrebiteľského úveru a bola vo výške 302,67 %. Dohoda o

splátkach oprávňuje spotrebiteľa plniť v splátkach (nie jednorazovo, tak, ako je to ustanovené v zmluve o úvere), na základe ktorých logicky vzrastá aj RPMN, teda RPMN vo výške 28 % určená v zmluve o úvere je hodnota vypočítaná pre prípad splatenia úveru v jednej splátke, naproti tomu RPMN vo výške 302,67 % dohodnutá v dohode o splátkach, predstavuje RPMN vypočítanú v prípade spotrebiteľa, ktorý požiadal o plnenie v splátkach, ako tomu je i v tomto prípade. Vzorec výpočtu RPMN je jasne a zreteľne uvedený vo všeobecných podmienkach poskytnutia spotrebiteľského úveru. Dodal, že žalobca nesie dôkazné bremeno a jeho úlohou je preukázať, v čom spočíva nesprávne uvedenie RPMN, keďže RPMN neabsentuje a tak by to bol jediný dôvod, prečo by bolo možné vyhlásiť zmluvu o spotrebiteľskom úvere za bezúročnú a bez poplatkov. Výška RPMN bola vypočítaná v zmysle prílohy č. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. podľa vzorca platného a účinného v čase uzatvorenia zmluvy s uvedenými vstupnými údajmi, ktoré sú uvedené na zmluve. Dlužník bol dostatočne informovaný o RPMN v prípade, ak si požiada o dohodu o plnení v splátkach. Odkázal v tejto súvislosti na ustanovenie § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, pričom odplatu, podrobnosti o stanovení odplaty, kritériách jej stanovenia a najvyššiu prípustnú výšku odplaty ustanovuje vykonávací predpis, ktorým je nariadenie vlády č. 87/1995 Z.z. Má za to, že úrok nie je odplatom pri poskytnutí peňažných prostriedkov, ale odplatom, ktorá sa platí pri užívaní alebo v súvislosti s vrátením peňažných prostriedkov. V prípade úroku ide o plnenie, ktoré je dohodnuté pri podpise spotrebiteľskej zmluvy, ale nie je spojené s poskytnutím peňažných prostriedkov z dôvodu, že je spojené s užívaním a vrátením peňažných prostriedkov a úrok nie je ani vyžadovaný pri poskytnutí peňažných prostriedkov, ale až po poskytnutí peňažných prostriedkov. V predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere bola odplata pri poskytnutí peňažných prostriedkov vo výške 448,- €, čo predstavuje RPMN vo výške 28 % a spotrebiteľ zobral na vedomie, že výška priemernej hodnoty ročnej RPMN na poskytnutý spotrebiteľský úver platnej ku dňu podpísania zmluvy o spotrebiteľskom úvere bola vo výške 20,13 %. Výška odplaty pri poskytnutí peňažných prostriedkov potom bola v súlade s nariadením a neprevýšila dvojnásobok priemerných hodnôt RPMN, ako aj uvedenie priemernej RPMN. Ak žalobkyňa po podpise zmluvy o spotrebiteľskom úvere nadobudla pocit, že podpísala nevýhodnú zmluvu alebo že odplata, úrok, RPMN, boli vysoké, mala právo odstúpiť od zmluvy bez uvedenia dôvodu do 14 kalendárnych dní odo dňa uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, čo neurobila a tak súhlasila s obsahom zmluvy o spotrebiteľskom úvere a všetkými podmienkami poskytnutia spotrebiteľského úveru. K tvrdeniu žalobkyne ohľadne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru poukázal na rozsudok Súdneho dvora zo dňa 9.11.2016, C - 42/15. Za nedôvodné považoval aj argumentáciu žalobkyne o tom, že jej neboli poskytnuté Štandardné Európske informácie o spotrebiteľskom úvere a absentovali informácie o RPMN. Žalobkyňa dňa 17.6.2015 svojím podpisom potvrdila prevzatie formuláru Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere. Ďalej konštatoval, že jednotlivými splátkami sa hradí najprv istina poskytnutého úveru a po uhradení istiny sa uhrádza zostatok z poskytnutého úveru (úroky, poplatok). Započítanie celej sumy splátky sa hradí najprv na istinu, potom na úrok a poplatok v prospech dlžníka, pretože v prípade nezaplatenia niektorej splátky, alebo omeškania dlžníka s platbou splátky dôjde skôr k zníženiu istiny, z ktorej by si žalobca ako veriteľ mohol uplatňovať zákonné úroky z omeškania. Tvrdenie žalobkyne, že zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru neobsahovala adresu na podanie reklamácie a sťažností je nedôvodné, pretože na prednej strane zmluvy o spotrebiteľskom úvere je zrozumiteľne, určito a jasne uvedená adresa veriteľa, a to POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: 35 807 598, so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, zapísaný v Obchodnom registri Okresného súdu Bratislava I, Oddiel: Sro, vložka č. 23636/B, na ktorú môže dlžník adresovať akékoľvek podania, sťažnosti a reklamácie. Dokonca aj vo všeobecných podmienkach poskytnutia spotrebiteľského úveru je uvedené v bode 17., že oznámenie o odstúpení od zmluvy môže spotrebiteľ zaslať na adresu sídla veriteľa uvedenú v záhlaví zmluvy. Zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere tak nenastala jedna z foriem bezdôvodného obohatenia, ktorú stanovuje zákon. Žalobkyňa plnila na základe platne uzavretej zmluvy o úvere, ktorá nebola nikdy právoplatne vyhlásená za neplatnú, rovnako tak právny dôvod na plnenie z tejto zmluvy o úvere nikdy neodpadol (nedošlo k odstúpeniu od zmluvy, zrušeniu zmluvy a podobne) a majetkový prospech získal z poctivých zdrojov. Uviedol ďalej, že vedomosť o tom, že zmluva o úvere neobsahuje údaje v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch, je potrebné viazať k okamihu podpisu zmluvy o úvere. Podpis subjektu predstavuje prejav súhlasu s písomným právnym úkonom. Ako prejav súhlasu logicky zahŕňa i prejav znalosti obsahu. Vedomosť dlžníka o bezdôvodnom obohatení spočívajúcom v platbách na úroky a poplatky úveru, ktorý bol bezúročný a bez poplatkov v dôsledku sankcie zakotvenej v právnej úprave spotrebiteľských úverov, vzniká v zásade v okamihu platby dlžníka nad rámec poskytnutej istiny, s odkazom na rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 17 Co 372/2015, sp.zn. 17 Co 315/2017. K úmyselnému bezdôvodnému obohateniu konštatoval, že Občiansky zákonník podstatu úmyselného konania nevymedzuje, preto sa pri skúmaní úmyslu konania

osoby vychádza z právnej úpravy zavinenia v trestnom práve. Na preukázanie úmyslu konajúcej osoby získať bezdôvodné obohatenie, nestačia všeobecné tvrdenia o jeho zaužívanej praxi pri uzatváraní zmlúv o úvere, ale je nutné v každom jednotlivom prípade s poukazom na okolnosti uzatvorenia úverovej zmluvy preukázať, že v čase uzavretia zmluvy a prijatia plnenia na základe tejto zmluvy, skutočne vedel, alebo aspoň bol uzrozumený s tým, že sa bezdôvodne obohacuje. Dodal, že nároky z titulu bezdôvodného obohatenia nie sú spotrebiteľským vzťahom, preto je prístup zohľadňujúci záujem slabšej strany nežiaduci, pričom je potrebné zachovávať rovnosť strán. Odvolaciemu súdu navrhol rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a žalobu zamietnuť, alebo napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie; žiadal trovy konania.

4. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedla, že žalovaný v odvolaní neuviedol žiadne nové skutočnosti, jeho argumenty v ňom uvedené považuje za nesprávne, pričom s jeho tvrdeniami uvedenými v odvolaní sa súd prvého stupňa (správne prvej inštancie, poznámka odvolacieho súdu) vysporiadal. K odvolacej námietke v súvislosti s RPMN konštatovala, že nesprávne uvedenie RPMN má za následok ako keby RPMN nebola vôbec uvedená. Žalovaný vo svojom odvolaní okrem iného argumentuje tým, že „vedomosť o tom, že zmluva o úvere neobsahuje údaje v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch, je potrebné vziať k okamihu podpisu zmluvy o úvere. Podpis subjektu predstavuje prejav súhlasu s písomným právnym úkonom. Ako prejav súhlasu teda logicky zahŕňa i prejav znalosti obsahu.“ Dôvodom prečo v prípade zmluvy o spotrebiteľskom úvere prichádza k bezdôvodnému obohateniu na strane poskytovateľa úveru je práve a výlučne to, že zákon o spotrebiteľských úveroch upravuje v presne špecifikovaných prípadoch fikciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Teda bez toho, aby ktokoľvek (či už spotrebiteľ alebo osoba s právnickým vzdelaním) vedel, že na zmluvu o úvere sa vzťahuje táto fikcia, by nebolo možné v žiadnom prípade hovoriť o skutočnej vedomosti o bezdôvodnom obohatení (vedomosť by mohla byť len prezumovaná). V prípade, ak spotrebiteľ (alebo ktokoľvek iný) informáciu o uplatnení fikcie bezúročnosti a bez poplatkovosti na zmluvu o úvere nemá, potom sa jeho skutočná vedomosť obmedzuje na vedomosť o existencii zmluvy o úvere, v ktorej boli dohodnuté zmluvné podmienky, ktoré by mali byť dodržiavané, t.j. najmä plniť splátky v presne určenej výške a lehotách na účet veriteľa. Odvolaciemu súdu navrhla napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť.

5. Žalovaný k vyjadreniu žalobkyne k jeho odvolaniu uviedol, že sa dostatočne vyjadril k všetkým relevantným skutočnostiam prostredníctvom svojich doterajších podaní i v odvolaní, na ktorých zotrval v celom rozsahu. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení znova uviedla tie isté skutočnosti. Považuje obsah svojho odvolania za dostačujúci a zotrval na odvolacom návrhu.

6. Žalobkyňa sa k vyjadreniu žalovaného k jej vyjadreniu k odvolaniu žalovaného nevyjadrila.

7. Odvolací súd preskúmal vec súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania [§ 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku (zákon č. 160/2015 Z.z. účinný od 1.7.2016), ďalej len C.s.p.], túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nemožno priznať úspech. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 24. novembra 2021; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu a právny zástupca žalobkyne upovedomení zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p.). Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I., ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1.544,- € s príslušenstvom potvrdil (§ 387 ods. 1, ods. 2, ods. 3 C.s.p.) a keďže sa stotožňuje v tomto výroku s dôvodmi rozsudku ako správnymi, rozsudok odvolacieho súdu už ďalšie dôvody neobsahuje. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd ale považuje za potrebné uviesť ešte nasledovné.

8. Pri rozhodovaní vychádzal z vyššie uvedených zákonných ustanovení. Rozhodujúcim pre posúdenie vecnej a právnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie boli skutočnosti, ktoré vyšli najavo vykonaným dokazovaním súdom prvej inštancie a ktoré teda nepochybne existovali v čase vyhlásenia jeho rozsudku. Odvolateľ v odvolaní neuvádzal podstatné, rozhodujúce, konkrétne právne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie odvolacieho súdu.

9. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Na týchto správnych skutkových zisteniach a posúdení sa nič nezmenilo

ani v štádiu odvolacieho konania. Rozsudok obsahuje všetky náležitosti uložené ustanovením § 220 C.s.p. V konaní pred súdom prvej inštancie sa nevyskytla žiadna vada uvádzaná v ustanovení § 380 ods. 2 C.s.p., takú ani sám odvolateľ netvrdil, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie a na ktoré by musel odvolací súd prihliadať.

10. V predmetnej veci ide v poradí o druhý rozsudok súdu prvej inštancie, keď rozsudkom v poradí prvom zo dňa 3.10.2017, č.k. 11 Csp 5/2017-38, I. žalobu zamietol; II. žalobkyňu uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania v plnej výške. Krajský súd v Bratislave ako odvolací súd uznesením zo dňa 26.6.2019, č.k. 15 Co 140/2018-75, zrušil uvedený rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, pričom v odôvodnení okrem iného skonštatoval, že po preskúmaní napadnutého rozsudku dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný, pretože z jeho odôvodnenia nie je možné zistiť, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, absentuje aj náležité zhodnotenie skutkového stavu podľa zákonného ustanovenia, ktoré použil, z dôvodu ktorého nie je možné posúdiť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia a je dôvodom na jeho zrušenie a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Dôvodil ďalej tým, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia obmedzil iba na stručné konštatovanie, že žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno a v spore nepreukázala, že plnenie zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktoré poskytla žalovanému, možno považovať za bezdôvodné obohatenie, pričom sa vôbec nezaoberal tvrdeniami žalobkyne uvedenými v žalobe, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere, ktorú uzavreli strany sporu dňa 19.6.2015, absentujú zákonné náležitosti spotrebiteľského úveru podľa § 9 zákona o spotrebiteľských úveroch, a to úroková sadzba, výška splátok istiny, úrokov a poplatkov, trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti, adresa veriteľa na podanie reklamácie a sťažnosti, ako aj nesprávne určenie RPMN. Prvoinštančný súd vôbec nezobral do úvahy skutočnosť, že v danom prípade ide o spotrebiteľský spor, t.j. spor s ochranou slabšej strany, pričom sa vôbec neriadil ustanoveniami Civilného sporového poriadku, ktoré upravujú spotrebiteľské spory (§ 290 až § 300 C.s.p.), keď žalobkyňa ako spotrebiteľka pri prvom procesnom úkone ani nepoučil podľa § 292 C.s.p. Zároveň odvolací súd dal do pozornosti súdu prvej inštancie, že v spotrebiteľskom spore môže súd vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci a obstará alebo zabezpečí aj bez návrhu taký dôkaz (§ 295 C.s.p.). Žalobkyňa považuje zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ktorú uzavreli strany sporu dňa 19.6.2015, na základe ktorej jej poskytol žalovaný bezúčelový spotrebiteľský úver v sume 1.600,- €, za bezúročnú a bez poplatkov, keďže nespĺňala náležitosti uvedené v ustanovení § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., účinného v čase uzavretia zmluvy. Súd prvej inštancie sa však týmto tvrdením žalobkyne vôbec nezaoberal a iba stroho skonštatoval, že zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje všetky náležitosti v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch (bod 9. odôvodnenia napadnutého rozsudku), bez bližšieho zdôvodnenia, prečo tvrdenia žalobkyne ohľadne absencie výšky splátok istiny, úrokov a poplatkov a adresy veriteľa na podanie reklamácie a sťažnosti, považuje za nedôvodné. Súd prvej inštancie sa v napadnutom rozsudku nevysporiadal ani s námietkou žalobkyne o neprimeranej výške úrokovej sadzby, ktorá bola v predmetnej zmluve uvedená vo výške 68,50 %, z dôvodu ktorého považuje zmluvu za absolútne neplatnú pre rozpor s dobrými mravmi podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd považoval argumentáciu žalobkyne uvedenú v odvolaní o nesprávne uvedenej ročnej percentuálnej miere nákladov (RPMN) v zmluve o spotrebiteľskom úvere za dôvodnú, pretože súd prvej inštancie vôbec neprihliadol na to, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere zo dňa 19.6.2015 je uvedená výška priemernej hodnoty RPMN 20,13 %, pričom v dohode o plnení v splátkach k uvedenej zmluve zo dňa 19.6.2015 nie je výška priemernej hodnoty RPMN uvedená vôbec, je v nej určená iba výška RPMN 302,67 %. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 389 ods. 1 písm. b/, c/ C.s.p., v spojení s § 391 ods. 1 C.s.p.) s tým, že povinnosťou súdu prvej inštancie bude opätovne posúdiť nárok žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia s prihliadnutím na skutočnosť, že v danom prípade ide o spotrebiteľský spor, na ktorý je potrebné aplikovať ustanovenia Civilného sporového poriadku upravujúce spory s ochranou slabšej strany sporu, rozhodnúť vec v súlade s ustanovením § 215 ods. 1, ods. 2 C.s.p. a zo zisteného skutkového stavu vyvodiť záver, ktorý je nutné správne a dostatočne odôvodniť v súlade s požiadavkami vyplývajúcimi z ustanovenia § 220 ods. 2 C.s.p.

11. Súd prvej inštancie sa riadil právnym názorom odvolacieho súdu uvedenom v jeho zrušujúcom uznesení zo dňa 26.6.2019, č.k. 15 Co 140/2018-75 a správne právne posúdil, že v danom prípade ide o spotrebiteľský spor, keďže nie sú žiadne pochybnosti o tom, že zmluva o spotrebiteľskom úvere zo dňa 19.6.2015, uzavretá medzi žalovaným ako veriteľom a žalobkyňou ako spotrebiteľom, na základe ktorej

žalovaný poskytol žalobkyni spotrebiteľský úver v sume 1.600,- € a žalobkyňa sa zaviazala tento úver vrátiť a zaplatiť odplatu pri poskytnutí finančných prostriedkov a úrok spojený s týmto úverom v sume 1.544,- €, t.j. celkom zaplatiť sumu 3.144,- €, je spotrebiteľskou zmluvou podľa zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a § 52 Občianskeho zákonníka. Spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva medzi dodávateľom a spotrebiteľom (§ 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Žalovaný podľa údajov obchodného registra poskytuje úvery a pôžičky z vlastných zdrojov nebankovým spôsobom a žalobkyňa mala v úmysle použiť poskytnuté finančné prostriedky na iný účel ako na výkon povolania alebo podnikania a neboli poskytnuté ani na účel podľa § 1 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch. Prvoinštančný súd podrobil súdnej kontrole zmluvné ustanovenia tak podľa všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka, zákona o spotrebiteľských úveroch a ustanovení týkajúcich sa súdnej kontroly neprijateľnosti zmluvných podmienok. Zmluvné strany dňa 19.6.2015 uzavreli aj dohodu o plnení v splátkach, podľa ktorej sa žalobkyňa zaviazala uhradiť celkovú čiastku v sume 3.144,- €, v 12 pravidelných mesačných splátkach vo výške 262,- €, vždy k 20. kalendárnemu dňu v mesiaci, počnúc dňom 20.7.2015, hodnota RPMN bola určená vo výške 302,67 %, výška priemernej hodnoty RPMN uvedená nebola.

12. Nebolo možné sa stotožniť s tvrdeniami žalovaného uvedenými v jeho odvolaní, že RPMN neabsentuje, jej výška bola vypočítaná v zmysle prílohy č. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. podľa vzorca platného a účinného v čase uzatvorenia zmluvy s uvedenými vstupnými údajmi, ktoré sú uvedené na zmluve, pričom žalobkyňa bola dostatočne informovaná o RPMN v prípade, ak si požiadala o dohodu o plnení v splátkach, o ktorú aj požiadala a ktorá oprávňuje spotrebiteľa plniť v splátkach (nie jednorazovo, tak, ako je to ustanovené v zmluve o úvere), na základe ktorých logicky vzrastá aj RPMN, teda RPMN vo výške 28 % určená v zmluve o úvere je hodnota vypočítaná pre prípad splatenia úveru v jednej splátke, naproti tomu RPMN vo výške 302,67 % dohodnutá v dohode o splátkach je vypočítaná pre prípad, že spotrebiteľ požiadala o plnenie v splátkach, ako tomu bolo v tomto prípade. Odvolací k uvedenému tvrdeniu dôvodí, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere zo dňa 19.6.2015 je uvedená hodnota priemernej výšky RPMN 20,13 % (č.l. 6 spisu) a dohode o plnení v splátkach z rovnakého dňa je uvedená hodnota RPMN vo výške 302,67 %, pričom výška priemernej RPMN uvedená vôbec nie je (č.l. 11 spisu). Údaj o RPMN je podľa zákona o spotrebiteľských úveroch obligatórnou náležitosťou zmluvy, pričom žalovaný uviedol inú hodnotu RPMN v samotnej zmluve o úvere a inú v dohode o splátkach uzatvorenej so žalobkyňou v ten istý deň ako zmluva o úvere, čím znemožnil žalobkyni ako spotrebiteľovi získať objektívne informácie o podmienkach zmluvného vzťahu, do ktorého vstupuje. Takýto postup žalovaného pôsobí vo vzťahu k spotrebiteľovi zavádzajúco a mätúco. Žalovanému nič nebránilo premietnuť obsah dohody o splátkach do samotnej zmluvy o úvere, keďže je zrejmé, že zmluvné strany prejavili záujem dohodnúť sa na vrátení istiny spolu s odplatom v 12 mesačných splátkach, nie jednorazovo, už pri vstupe do zmluvného vzťahu. Správne potom mal byť v samotnej zmluve o úvere uvedený údaj RPMN vo výške 305,74 %, nie 20,13 %, ktorý je zjavne niekoľkonásobne nižší. Odvolací súd poukazuje i na to, že podľa údajov o novoposkytovaných spotrebiteľských úveroch veriteľmi poskytovaných Ministerstvom financií Slovenskej republiky (dostupné na internetovom portáli tohto ministerstva) bola výška RPMN za 2. štvrtrok 2015 stanovená pre ostatné spotrebiteľské úvery od výšky 1.500,- €, pri zmluvnej splatnosti do 12 mesiacov, na výšku 20,34 %. V predmetnej spotrebiteľskej zmluve je uvedená iba priemerná hodnota RPMN vo výške 20,13 %, hodnota RPMN je uvedená iba v dohode o splátkach vo výške 302,67 %, t.j. v nesprávnej výške a v neprospech spotrebiteľa. Neuvedenie správnej výšky RPMN v zmluve o spotrebiteľskom úvere má rovnaké právne účinky, ako keby výška RPMN nebola v zmluve uvedená vôbec. Z uvedeného dôvodu sa predmetný poskytnutý spotrebiteľský úver musí považovať za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z.z., ako správne konštatoval prvoinštančný súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia.

13. Odvolací súd dodáva, že dohodnutá úroková sadzba vo výške 68,50 % v predmetnej spotrebiteľskej zmluve, je neprimerane vysoká a v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko tento úrok výrazne prekračuje priemerné úrokové miery úverov, ktoré zverejňuje na svojich webových stránkach Národná banka Slovenska, ako uviedol súd prvej inštancie v bode 19. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia.

14. Vzhľadom k vyššie uvedeným skutočnostiam, keď aj len nesprávne uvedenie RPMN spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť spotrebiteľského úveru, odvolací súd sa už ďalšími odvolacími námietkami žalovaného ohľadne určenia konečnej splatnosti úveru, uvedenia výšky, počtu frekvencie splátok a prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s

rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, výškou odplaty uvedenej v predmetnej zmluve, už nezaoberal.

15. Nebolo možné sa stotožniť ani s argumentáciou žalovaného v odvolaní, že u neho nenastala ani jedna z foriem bezdôvodného obohatenia, pretože odvolaciemu súdu je z jeho činnosti známe, že žalovaný dlhodobo ignoruje právnu úpravu zameranú na ochranu spotrebiteľov (absencia obligatórnych náležitostí zmluvy, uvádzanie neprijateľných zmluvných podmienok v zmluve, ako napríklad rozhodcovská doložka, administratívny poplatok). Uvedené je možné vyhodnotiť ako úmyselné konanie žalovaného zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu. Ak by odvolací súd aj pripustil, že žalovaný nechcel dojednať zmluvu so žalobkyňou v snahe získať prospech, ťažko možno uveriť jeho argumentácii, že je potrebné preukázať, že v čase uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere a prijatia plnenia z tejto zmluvy vedel alebo bol uzrozumený s tým, že sa bezdôvodne obohacuje. Žalobkyňa teda má právo na vydanie bezdôvodného obohatenia uplatneného žalobou od žalovaného, ktorý prijal plnenie od nej prevyšujúce sumu skutočne čerpaného úveru. Súd prvej inštancie preto správne rozhodol, pokiaľ napadnutým rozsudkom priznal žalobkyni sumu 1.544,- €, ktorú žalovaný nenamietal, o ktorú preplatila poskytnutý spotrebiteľský úver, keďže tento bolo potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov.

16. K odvolacím námietkam o nesprávnych skutkových záveroch prvoinštančného súdu odvolací súd dodáva, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov) by sa malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia jednotlivých dôkazov jednotlivo aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Podľa ustanovenia § 191 ods. 1 C.s.p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť; uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov a len vo výnimočných prípadoch zákon súdu ukladá určité obmedzenia pri hodnotení dôkazov (napríklad § 192, § 193, § 205 C.s.p.). Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v ustanovení § 220 ods. 2 C.s.p. Okolnosti namietané žalovaným v odvolaní vo vzťahu k spôsobu vyhodnotenia vykonaných dôkazov nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou prvoinštančného súdu. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, tzn., aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami a ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov.

17. Pokiaľ žalovaný v odvolaní namietol, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanej veci s odvolaním sa na obsah už uvedeného odôvodnenia, odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie súdom prvej inštancie za správne.

18. Žalovaný podal odvolanie voči napadnutému rozsudku v celom rozsahu, t.j. aj do výroku II. o náhrade trov konania, ale svoje odvolanie v tomto rozsahu vôbec neodôvodnil. Odvolací súd pripomína, že ide o konanie, v ktorom je súd viazaný žalobou, a teda aj odvolací súd je viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 C.s.p.). Vzhľadom k tomu, že súd prvej inštancie síce správne aplikoval pri rozhodovaní o náhrade trov konania ustanovenia § 255 a § 262 C.s.p., nesprávne uložil žalovanému povinnosť nahradiť žalobkyni trovy konania v plnej výške, namiesto priznania nároku na náhradu trov konania (odvolací súd už v bode 17. odôvodnenia zrušujúceho uznesenia zo dňa 26.6.2019, č.k. 15 Co 140/2018-75, dal do pozornosti prvoinštančnému súdu ako je potrebné rozhodnúť o náhrade trov konania, avšak týmto právnym názorom sa neriadil), odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. o náhrade trov konania podľa § 388 C.s.p tak, že žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Odvolací súd znova dodáva, že rozhodovanie o náhrade trov

konanie má dve samostatné fázy; prvou je rozhodovanie o nároku na náhradu trov konania, o ktorom rozhodne súd bez návrhu v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí; druhou fázou je rozhodovanie súdneho úradníka súdu prvej inštancie, ktorý rozhoduje o výške náhrady trov konania samostatným uznesením po právoplatnosti skončenia veci.

19. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1, v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. Žalobkyni, ktorá mala v odvolacom konaní plný úspech, priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov odvolacieho a prvoinštančného konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

20. Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p. a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedopíňal dokazovanie, a preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené stranami sporu na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; strany sporu, predovšetkým odvolateľ, ani nevzniesol žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. 64336/01, vo veci LinoCarlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp.zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

21. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011; § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).